

bede mig Tilladelse til at bemærke, at, da jeg første Gang læste Bekjendtgørelsen om den Afgjørelse, der skulde finde Sted, ja, jeg kan gaae længere tilbage, da det af Landstinget i Fællesforsatningsagen nedsatte Udvalg havde Conference med Regjeringen, og der da faldt Uttringer om, at Fællesministrene, forsaavidt de bestyrede de særlige Anliggender, vare ansvarlige for den danske Rigsdag, hvortil der svarede: ja, saalænge dette Forhold fandt Sted — havde jeg strax Forudsølelsen af, at dette vilde danne Udgangspunktet for en lang Række beklagelige Forviklinger. Jeg skal ikke her indlade mig i den hele Detail; men jeg troer, at en ønskelig Løsning ikke blot med Hensyn til vore særlige finantsele Indretninger, men ogsaa med Hensyn til den hele store Opgave, for hvis Fuldbærelse vi have bragt saa mange store Offre, nemlig at faae et nogenlunde concentreret og energisk Sammenhold imellem de forskjellige Landsdele, vilde absolut fordrer, at den, der var Finantsminister for Fællesstaten, ogsaa var det for de enkelte Landsdele, og at man, ved at udstyffe det, har modarbejdet Formaalet mod Fællesstatens Indførelse saa kraftigt, som det ad den administrative Vej kan skee. Men hvad der ialtsald er hævet over al Tvivl, er det, at Rigsdagen ikke blot er berettiget til at opstille, men endogfaa er uberettiget til at opgive den Fordring, at den, der har Raadigheden over de særlige Penge, ogsaa skal have Ansvar for den danske Rigsdag og den danske Rigsret, og hvis Finantsministeren ikke tillige vil være vor Finantsminister og følgelig ansvarlig for den danske Rigsdag og den danske Rigsret, saa er det en uundgaaelig Conseqvens heraf, at vi Skridt for Skridt komme til at gjøre Udskillelsen saa skarp som mulig. Indenrigsministeren siger vel, at Kassebeholdningen ikke er i Finantsloven, ja, det er ganske rigtigt, men derimod er der et Overskud i Finantsloven, og ialtsald begynder ethvert Regnskab med en Kassebeholdning fra det foregaaende Aar, og dette hele Aarets Overskud, denne Kassebeholdning, dette Reservesfond eller hvad man vil kalde det, det er Penge, som tilhøre os særligt og efter de sørgelige Erfaringer, som vi allerede have seet i Aarenes Række — thi det er en Hæmmelighed, som ikke er en

Hæmmelighed for Nogen, at Fællesstaten i dette Dieblit lever af vor Kassebeholdning — kunne vi ikke admitere, at der skeer Dispositioner derover af Nogen, som ikke er ansvarlig for os. Enten maa Finantsministeren blive vor Finantsminister, eller Kassen maa tages fra ham. Det er en af de første, og vil ikke blive den sidste Conseqvens af den yderst mislige, mod Fællesstatens Administration stridende Organisation, hvorpaa man er kommet ind, men hvorfra man endnu kan komme tilbage.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke nægte, at det er to meget skarpe Alternativer, som den ærede sidste Taler fremsatte, at enten skal Finantsministeren for Monarchiet være ansvarlig for Rigsdagen for Kongerigets Kassebeholdning, eller ogsaa skal Kassebeholdningen tages fra ham og overgives til Kongerigets Finantsminister. Jeg har et tredje Alternativ: at der ved Lov bestemmes, efter Forhandling med begge Repræsentationer, et Forhold for Frugtbargjørelsen af hver Deels Penge, og saa er Indenrigsministeren ganske rigtig ansvarlig for, at denne Lov opfyldes. Man er i Begreb med at foretage de fornødne Skridt hertil. Det er denne Ordning af Forholdet mellem Monarchiets og Kongerigets Finantser, som med et ret træffende Billede er betegnet af Udvalget i Folkethinget, „at Monarchiets Finantsminister paa den Maade skulde blive Banquier for Kongerigets Finantsminister“. Naar Reglerne ere fastsatte efter Forhandling med Rigsraadet og Rigsdagen, saaledes som begge finde, at de kunne være tjente dermed, saa kan man vel kalde Forholdet ordnet og komme over alle Vanffeligheder. Hvad angaaer de gjentagne Spørgsmaal om Colonierne, saa kan jeg ikke nægte, at der kan komme Spørgsmaal for, som, idet de angaa Coloniernes indre Anliggender, kunde være virkelige, under Rigsdagen hørende Anliggender, men jeg maa gjentage, at i de praktiske dagligt forekommende Forhold ere Coloniraadet og Kongen ene afgjørende; det er kun med Hensyn til Lovgivningen, at Rigsdagen har Myndighed. Naar det da i Dieblittet skulde træffe sig, at der skulde blive Spørgsmaal herom, er jeg vel enig i, at jeg for Dieblittet vilde blive ansvarlig for Rigsdagen,